

AIS Nederland

BELANGENVERENIGING VOOR VROUWEN EN MEISJES MET AOS* EN HUN OUDERS

Colofon

Secretariaat :
AISNederland
Postbus 60
1540 AB Koog aan de Zaan
bestuur@aisnederland.nl

www.aisnederland.nl

AISNederland komt op voor de belangen van vrouwen en meisjes met androgeen ongevoeligheid syndroom, xy gonadale dysgenese, leydigcelhypoplasie, echt hermafroditisme en enzymstoornissen in de steroïdsynthese zoals 17 β -hydroxysteroid dehydrogenase en 5 α -reductase deficiëntie. Het lidmaatschap staat open voor vrouwen en meisjes met een van deze aandoeningen en hun ouders of verzorgers. Voor mensen die beroepsmatig bij ons betrokken zijn, is een speciaal lidmaatschap ingesteld. Andere familieleden en geïnteresseerden kunnen ons steunen door donateur te worden. Informatie over het lidmaatschap kunt u aanvragen via het secretariaat.

Contributie:

Volwassenen	€ 27,50
Ouders	€ 27,50
Professionals	€ 27,50
Jeugdleden	€ 27,50
Donateurs	€ 20,--
Gezinslidmaatschap	€ 55,--

Gelieve contributies en/of donaties over te maken op rekeningnummer:

Postbank 9310226
tnv AISNederland, Vught

Inhoud

Nieuwe secretaris	blz 2
Terug naar Australië	blz 3-5
Regionale bijeenkomsten	blz 5
Juliette in 'De Wandelring'	blz 6-7
Struik	blz 8
Belangrijke data	blz 8

Als een stier...

In de vorige nieuwsbrief heb ik verteld over de laatste loodjes met betrekking tot mijn opleiding en de uitdaging om de Alpe d'Huez te gaan beklimmen. Bij ons thuis wordt het spreekwoord 'Aan het eind worden de prijzen uitgereikt' veel gebruikt. Ik ben dan ook erg blij dat dit nu ook voor mij dan eindelijk het geval is.....

Halverwege juni was het dan zover... met een groepje van 16 personen vertrokken we richting de Franse Alpen om aan onze grote uitdaging te beginnen: het beklimmen van de Alpe d'Huez *avec le vélo!* En Pieter en ik hebben niet zomaar een racefiets, nee, we hebben een Bull! Nou, als we daar de berg nog niet mee kunnen bestieren, weer ik het ook niet meer. Maar goed, na flink wat trainen en twee trainingweekenden in Duitsland hadden we toch aardig het gevoel er klaar voor te zijn. Ons hotel bevond zich boven op DE berg, dus we konden in het busje op weg naar boven onze strategie al uitstippelen. Althans, dat hadden we bedacht. Toen we eenmaal op de berg reden, waren we geschokt. Diep, diep geschokt... Steil! Lang! En nog eens steil! Waar we dachten we toch echt bijna boven zouden zijn, bleken we nog maar op de helft te zijn. Als het met de auto al zo'n roteind was, hoe moesten we dat dan op de fiets gaan klaren? Onze doelen als 'binnen de 2 uur' en 'zonder te stoppen', werden al snel over boord (of liever gezegd: in het ravijn) gegooid. Al deden we er 4 uur over en moeten we in elke bocht stoppen (dit zijn er 21) dan zouden we alsnog trots zijn. De volgende ochtend met gierende zenuwen dan op de fiets gestapt en ons overgegeven aan de berg. En raad eens hoe lang we er over deden? ...nog geen anderhalf uur, zonder af te stappen! Met een gangetje van 9km/u naar boven gefietst en wat een gave ervaring was dat!

Eind juni heb ik mijn praktijkstage met een ruime voldoende kunnen afsluiten, waarbij ik het maximale aantal studiepunten heb behaald. Helaas betekende dit nog niet dat ik mijn studie had afgerond, want tja, ik zat immers nog steeds met die scriptie... Nadat mijn begeleider mijn scriptie in drie keer heeft nagekeken (tja, dat is eigenlijk weer een apart verhaal: hij keek eerst de eerste 10 bladzijden na, die kreeg ik rood terug en mocht ik verbeteren; daarna volgden de volgende 10 bladzijden en bij de derde keer keek hij de laatste 10 bladzijden na. Logica? Ver te zoeken!), kon ik deze dan ook eind juni definitief inleveren. Was het alleen nog wachten op de beoordeling van de tweede beoordelaar... Toen ik eind juli eens in mijn online cijferdossier ging kijken of mijn praktijkstage al was afgetekend, viel mijn ook ineens op het woord 'scriptie'. Scriptie? Huh? Bij nadere inspectie bleek dat al een week eerder bekend was dat mijn scriptie met een voldoende was bestempeld! Nou vraag ik je... is het niet een beetje raar dat ik dat niet te horen krijg van mijn begeleider? Maar ach, het was tijd voor een feestje! Op 7 oktober mag ik mijn bul in ontvangst nemen. Hoera voor mij! Inmiddels heb ik een baan gevonden, dus kan ik lekker aan de slag en mijn ervaring uitbreiden.

Tot snel,

Nienke Barends
Algemeen Bestuur

Nieuwe secretaris

Goed nieuws!

Het bestuur laat jullie met plezier weten dat er versterking is! Joke Gorter heeft zich, na veel nadenken, en na het verzoek van het bestuur, nog meer nadenken, aangemeld als de nieuwe secretaris. Ze heeft zich al vele malen ingezet als mede-vrijwilliger. Zo zit zij meestal aan de registratie-tafel bij de bijeenkomsten en heeft ze al meerdere malen, met anderen, de weekends georganiseerd. Tevens stond ze in maart in voor de controle van de kas voor het financieel jaarverslag.

Gezien het feit dat ik, als secretaris ook sinds november de taken van voorzitter erbij had, werd dit langzaamaan een voor mij onwerkbaar situatie. Op deze grond heeft het bestuur besloten om te werk te gaan volgens artikel 10, lid 12 van de statuten:

"Indien naar de mening van het bestuur de continuïteit van de vereniging in gevaar is, is het bestuur bevoegd voor een

beperkte periode bestuursleden met beperkte bevoegdheden te benoemen buiten de algemene ledenvergadering om. Op de eerstvolgende algemene vergadering wordt de benoeming voorgelegd aan de algemene vergadering conform artikel 10 lid 1 t/m 11."

Dit betekent dat het bestuur Joke heeft aangesteld als secretaris tijdens de algemeen bestuur vergadering van vrijdag 20 augustus 2010. Joke gaat hierdoor mee in de loop van de bestuursperiode die loopt tot voorjaar 2011. Ditzelfde geldt voor de functie van voorzitter die ik zelf voor de rest van de bestuurstermijn op me zal nemen.

Het bestuur is erg blij met de komst van Joke en heet haar van harte welkom!

Juliette

Even voorstellen...

Al lang wordt er binnen de vereniging jacht gemaakt op een nieuwe secretaris om het bestuur weer voltallig te maken. In de algemene ledenvergadering werd een oproep gedaan of er leden waren die zich geroepen voelden zich hiervoor beschikbaar te stellen. In de nieuwsbrief die volgde werd een optie gegeven om deze functie misschien op te delen tussen 2 personen.

Bij iedere oproep had ik het gevoel: ik hoop dat er iemand reageert, het is belangrijk dat de vereniging blijft bestaan en een goed en voltallig bestuur heeft.

Ik wilde liever niet zelf in het bestuur plaatsnemen, omdat ik het gevoel had al veel voor de vereniging te doen en ook iemand an-

ders een mogelijkheid te bieden om zich in te zetten. De vereniging is ten slotte *'met elkaar, voor elkaar'*. Ik kreeg echter een mail dat het niet was gelukt een secretaris te vinden. Dit is voor mij de reden geweest om nu toch toe te treden tot het bestuur.

Even voorstellen:

Mijn naam is Joke Gorter-Bouma en woon samen met mijn man Age en de 2 abessijnen (katten) in het Friese Beetsterzwaag. Afgelopen juni mochten we ons 25-jarig huwelijksfeest vieren!

Velen zullen mijn gezicht wel kennen van de ledenbijeenkomsten waar ik de inschrijving van de dag meestal bij de deur doe. Ook help ik mee met het organiseren van de vrouwenweekenden die meestal elk jaar worden gehouden.

Ik werk fulltime bij Talant. Dit is een organisatie voor zorg- en dienstverlening aan ouderen/verstandelijk gehandicapten. Ik werk hier bij de afdeling Inkoop en het secretariaat HKZ. Naast mijn werk vinden mijn man en ik het heerlijk om te reizen.

Veel liefs, Joke

Terug naar Australië

Terwijl ik het gammele postkastje sluit, de lift uitloop en mijn voordeur open, word ik aan de pijnlijke waarheid herinnerd. Die is namelijk dat ik over enkele weken weer in de schoolbanken plaats mag nemen. De laatste tijd ontvang ik meer post van de inmiddels gevreesde zender. Het enige wat ik weet als ik de envelop met de bekende opdruk zie is dat ze geld willen zoals collegegeld en inschrijfgeld voor de UIT-week die volgende week begint. Werkkleding uit en achter de computer kruipen. Iets anders heb ik toch niet te doen. Vrienden heb ik hier nog niet...

Mijn naam is Rianne Huiberts. Ik denk dat de meeste mensen mij van naam zullen kennen, en degene die ook met enige regelmaat naar de bijeenkomsten komen ook van gezicht. In een paar zinnen wie ik ben: Ik ben negentien jaar jong, heb VWO gedaan in Groningen waar ik ben geboren en getogen. Ongeveer een jaar geleden stond ik ook in de nieuwsbrief. Ik zat toen in het gips na een ongeluk(je) met dansen. Tot mijn grote verbazing had ik zojuist te horen gekregen dat ik geslaagd was voor mijn VWO examen. Ik wist echter niet welke studie ik wilde gaan doen. Nu wel! In de tussentijd...

Eenmaal uit het gips werkte ik enkele maanden fulltime bij misschien wel de bekendste supermarktketen van Nederland. Na een gemiddelde van zo'n 45 uur in de week nam ik het besluit om Nederland voor zes maanden achter mij te laten: vertrekken om rond te reizen. Op 1 december 2009 ben ik 's nachts uit het hoge noorden vertrokken naar Schiphol, om vanaf daar via Londen en Singapore aan te komen in Sydney, Australië. Nu komen veel mensen met de vraag: 'Oeh, gaaf. Hoe was het?' Daar is één algemeen, veel gebruikt antwoord op te geven: 'Leuk!' Om dit platonische iets te verheffen tot een iets intelligenter antwoord, een zo kort mogelijke samenvatting van zes maanden te gekke dingen doen en zien. De hoogte en dieptepunten zal ik even langs gaan.

Hoogte- en dieptepunten nummer 1, 2 en 3 volgden elkaar in korte op. Het afscheid nemen van mijn familie en die van mijn reisvriendin Hanne, was niet fijn. Daarna een veel te lange vlucht naar Sydney. In Londen, één van de twee *stopovers*, waar we de eerste vertraging opliepen toen er meerdere dingen mankeerden aan het vliegtuig dat ons na een vlucht van 34 uur toch heeft gebracht. En dan nog de tweede nacht in Sydney. Ik draaide me om in mijn bedje na een dag vol papierwerk. Er ging zoveel verkeerd: "Waarom doe ik mijzelf dit aan?"

Toen naar Wollongong: een relaxed sfeertje. Twee weken niets doen... Daar was ik aan toe! Een surfkamp. Een klei-

ne week iedere dag vele uren surfen. Ja meiden, er zijn heel wat lichamen... Uhm, ik bedoel natuurlijk kerels, gecheckt. Nieuwjaarsnacht in hartje Sydney... Een hele leuke internationale nacht: Canadezen, Fransen, Australiërs, Engelsen, Koreanen, Duitsers. Veel drankjes, dansspasjes en vuurwerk verder, slapend de trein in. Kangoeroes midden in de nacht in je tent die je ontbijt voor de komende ochtenden opeten. Uit de boom vallende baby possums (dat zijn hele lieve schattig uitzierende beestjes, het tegengestelde is waar. Bovendien vormen ze zowel in Australië als in Nieuw Zeeland een grote plaag.). Blaren op je kont van een dik uur zonnen om negen uur 's morgens. De nacht door moeten brengen op een bankje als de bussen niet blijken te rijden en alle hostels overboekt zijn. Wippende kamergenoten, die onder je slapen... Zucht. En heel veel enge, interessante vreemde dieren tegenkomen tijdens wandeltochten van twaalf uur die leiden naar adembenemende uitzichten en zonsondergangen.

Van te voren hadden we een werkvisum aangevraagd. Daar hebben we ook gebruik van gemaakt. We wilden per sé het fruitplukken in Australië meemaken. En of we dat hebben gedaan! En hoe! Na een omweg van weken zoeken en een wereldberoemd dorpje, vanwege zijn rum, te ver te zijn gereisd vonden we werk... "Zeker genoeg werk," klonk de aardige vrouw aan de telefoon. Goed nieuws. Een vreemd contract moest worden getekend, we moesten ons paspoort achterlaten. Zal ik het er op houden dat dat één van de redenen was dat ik veel ruzie hebben gehad met de eigenaar? Welgeteld drie dagen was er werk: emmers plukken, zoals we dat al snel noemden. Dat verdient zo'n 80 eurocent voor een half uur werken. Bovendien wordt er de hele dag op je gejaagd: sneller, sneller, sneller! Bovendien verbrandde ik heel snel, dus liep ik net als mijn professionele tomatenplukcollega's uit Azië bedekt onder de doeken. Toch hadden we hele gezellige avonden, nachten en dagen daar in Childers. Een gezellige groepje van Duitsers en een Franse hadden we verzameld. Bovendien waren wij de enige twee

meiden samen met 90 jongens in het hostel. Wat hebben we gelachen om de jongens: we konden beter koken, sneller plukken én, niet onbelangrijk in Australië, we konden sneller drinken. De geplande drie weken werden er twee. Op Valentijnsdag moesten we afscheid nemen.

Toen hebben we onze Australische opa en oma ontmoet. Een ouder echtpaar waar wij via een organisatie vrijwilligerswerk hebben gedaan. Met hen heb ik mijn 19e verjaardag gevierd. Zo lief: amper 2 dagen bij hen werd er een taart gebakken, gezongen en cadeautjes gegeven.

Brisbane was mijn favoriete grote stad aan de oostkust. Daar hebben we Australia Day doorgebracht. De nationale feestdag van Australië. Ik had een feest zo groot verwacht als Koninginnenacht/dag. Maar helaas, dat viel tegen. Na een dikke dag te hebben vertoefd in de dierentuin van Crocidile Dundee door naar de Whitsundays. Een eilandengroep in het Great Barrier Reef. Met als hoogtepunt het eiland: Whitehaven Beach. Het witste strand ter aarde en het fijnste zand. Hier hebben Hanne en ik geluk gehad met een duikcruise. Dik gematst door de vrouw die onze tour heeft geboekt. 's Ochtends zeven uur kwamen we in Airlie Beach aan, na een bustocht van 13 uur. Direct door naar de catamaran. Met een groep van vierentwintig man drie dagen, twee nachten langs de eilanden zeilen. Een leuke crew en natuurlijk duiken. Aangezien het erg duur is had ik me voorgenomen één duik te doen. Eenmaal onderwater tussen de haaien, schilpadden, vissen, stingrays, roggen en koraal was ik verkocht. Zoiets moois had ik nog nooit gezien. Dus het zijn uiteindelijk vier duiken geworden. Vele schildpadden, miljoenen koralen en vissen en een paar vriendschappen rijker zijn we door gegaan. In Cairns nog naar

het oudste regenwoud op aarde geweest. Allemaal oude bekenden tegengekomen van de afgelopen maanden.

In Nieuw-Zeeland enkele dagen in Auckland doorgebracht. Vanuit daar gevlogen naar het zuidereiland, Christchurch, waar we onze huurauto hebben opgehaald. Een Toyota familiewagen die omgebouwd is, zodat we een bed, een keukentje, watertank en heel veel opbergruimte hadden. Veel te veel gezien en gedaan om hier op te schrijven. Maar gereden door de bergen (zonder rijbewijs), storm gehad, pinguïns zien aanspoelen op het strand, zeeleeuwen, zeehonden, gletsjers, mooie meren, fjorden, uit een vliegtuig gestort aan een stukje stof vanaf 4,5 kilometer hoogte en de onvergetelijke en levensgevaarlijke beklimming van een nog actieve vulkaan. Na zes weken te hebben rond geseurd in onze knal oranje auto was het tijd om de hel van snelwegen op de wereld op te zoeken. Die van Auckland. Niet zo heel raar, want de Kiwi's (die bijnaam van de bewoners van Nieuw-Zeeland) zijn een van slechtste chauffeurs op de wereld. Wellicht komt het omdat baby's van af 780 weken al een rijbewijs mogen halen, zo kwam ik achter toen ik een jongen uitschold bij het benzinstation vanwege zijn belachelijke rijgedrag. Vanuit Auckland landde ik weer in het land van surfen, barbecueën en veel mooie natuur. In de grootste en noordelijkste gelegen stad van Australië, Darwin, kwamen we midden in de nacht aan. Enkele dagen later vertrokken we met de wereldberoemde trein, The Ghan, die na een treinreis van 26 uur aankwam in het hete Alice Springs. Met een temperatuur van 36 graden en een luchtvochtigheid van 75% was het zweten geblazen. Zeker na Nieuw-Zeeland met temperaturen van 3 tot 25 graden. Een tiendaagse tour heeft ons naar alle toeristische trekpleisters gebracht. Maar ook naar eeuwen oude muurschilderingen, wandeltocht van enkele uren tussen miljoenen vliegen. Die vliegen, zucht. Stilzitten doen ze niet. Ze proberen je neus, ogen, oren en mond te bewonen. Verschrikkelijk!

In Darwin nog enkele dagen gefeest, o.a. met vrienden van onze tour hebben we Darwin oranje gekleurd tijdens

Koninginnenacht. Mijn tas ingepakt, de laatste voetstapen opgeveegd en met spijt in mijn hart een negen uren durende vlucht genomen naar Singapore. Daar hebben we vriendschap gesloten met één van de hard werkende receptionistes die ons wegwijzmaakte in de drukke stad waar we vier dagen bleven. Met een nauwelijks merkbare jetlag zijn we via Londen in de armen van onze ouders gevallen. Het eerste dat mijn moeder riep was: *'Je bent gegroeid!'* Daarna kregen we een oerhollandse ballon aan onze backpacks geknoopt en reden we aan de rechter kant van de weg terug naar Groningen.

Bij terugkomst zou ik enkele weken later beginnen bij het zelfde filiaal van misschien wel de meest bekendste supermarktketen. De manager had echter niet de moed om toe

te geven dat hij mij te oud vond en dus niet onze overeenkomst wilde nakomen. Aangezien ik in Groningen geen (vakantie)werk kon vinden. En, niet onbelangrijk, ik in september in Utrecht zal beginnen aan een studie, besloot ik in Utrecht een kamer te zoeken en te solliciteren. Drie weken na dat besluit had ik A) werk en B) tot mijn grote verbazing een kamer. Een rustige buurt, een net en gezellig studentenhuus, dat ik deel met nog drie andere meiden. Werken voor Mercedes-Benz bevalt best en vanaf volgende week begin ik ook bij Primera. De huur moet betaald worden... De zorgen van een student beginnen nu werkelijkheid te worden. Wie betaalt mijn enkeltje Australië???

Groetjes, Rianne

Regionale bijeenkomsten

Beste leden,

Dit jaar zullen er voor de tweede keer twee kleinschalige regionale bijeenkomsten georganiseerd worden, waar wij je graag voor uitnodigen. De regionale bijeenkomsten zullen plaatsvinden op:

Zaterdag 27 november in de provincie Overijssel

Zondag 28 november in de provincie Noord-Holland

Je bent op die dag vanaf 13.00 uur van harte welkom. Er is geen vast programma, omdat deze bijeenkomst het karakter heeft van lotgenotencontact; gezellig samenzijn en praten over wat er in je opkomt. Dit alles duurt tot ongeveer 16.00 uur.

Je kunt je hiervoor aanmelden door een briefje of e-mail te sturen aan het bestuur. Dit graag onder vermelding van je naam, adres, woonplaats en geboortedatum. Graag iedere persoon die komt vermelden!

Er zijn geen kosten verbonden aan deze bijeenkomst, maar we willen je wel vragen wanneer je je hebt aangemeld en toch niet kan komen dit tijdig te melden, omdat er wel kosten gemaakt worden met betrekking tot de inkoop van versnaperingen.

Zodra je je hebt aangemeld, ontvang je bericht met de gegevens van de locatie en de routebeschrijving. De ervaringen van de mensen die vorig jaar bij de eerste regionale bijeenkomsten zijn geweest waren erg positief. We hopen op een herhaling!

Adressen voor aanmeldingen:

*AISNederland
Postbus 60
1540 AB Koog a/d Zaan*

of

bestuur@aisnederland.nl

Graag tot ziens!

Juliette in 'De Wandeling'

Volgend op het artikel in de Volkskrant (mei 2010) is er contact gezocht door de programmamakers van 'De Wandeling' met één van de leden die aan het artikel heeft meegewerkt. KRO's 'De Wandeling' wilde haar graag in hun programma interviewen. Daar heeft ze goed over nagedacht en besloten er niet aan mee te werken. Ze heeft toen de aanvraag naar mij, Juliette, doorgestuurd met het verzoek om na te gaan of er misschien iemand anders aan mee zou willen werken. Daar ben ik toen zelf even goed over na gaan denken. Ik heb er met mijn vriend Bart over gesproken, met mijn ouders en mijn broer. En allemaal zeiden ze dat wanneer ik mee zou doen dat ze voor de volle 100 procent achter me zouden staan. Daar was ik wel heel blij mee. Want het zou dan wel mijn beslissing zijn om mee te doen, maar er is weinig anoniems te regelen bij een tv programma, dus het zou hen ook allemaal raken.

De aanvraag zelf was al heel geruststellend. Er was in aangegeven dat ze zich bij de KRO realiseren hoe gevoelig dit onderwerp is en dat ze daarom ook op veel gebieden tegemoet wilden komen. Zo hebben ze meteen aangeboden om mij het gemonteerde programma van tevoren te laten bekijken om te beoordelen of het weergegeven is zoals de bedoeling is. Iets wat ze normaal gesproken niet doen. Daarom heb ik besloten om een oriënterend gesprek aan te gaan met de redacteur, dat bij ons thuis heeft plaatsgevonden. Best spannend in het begin, maar toch ook wel op een leuke manier. Na het gesprek, dat ruim 2 uur duurde,

hebben we afgesproken dat ik er over na zou denken en met een paar dagen wat zou laten weten.

Ik had al wel eens een paar keer een aflevering gezien van De Wandeling en daar had ik al een integer gevoel bij. Dat gevoel was versterkt door het oriënterende gesprek. Via het internet heb ik nog een paar (delen van) afleveringen bekeken. De hoofdpersoon van de wandeling staat altijd

'Schiet op, anders ben ik bang dat ik zo in de auto stap en wegrij...'

centraal. Er worden geen 'sensatievragen' gesteld. Dus daarom heb ik besloten om mee te doen! Ik voelde me er klaar voor. In de laatste jaren was ik er steeds makkelijker in geworden om mensen in m'n omgeving te vertellen wat er met mij aan de hand is. En nog nooit heb ik een nare of vervelende reactie gehad.

28 juli was het zover! Al twee nachten slecht geslapen; de dag zelf kon ik niet eens een boterham naar binnen krijgen. Om 9 uur moest ik me melden bij de KRO in Hilversum, voor de make-up. Die mogelijkheid werd me geboden en ik dacht 'als ik het doe, dan maar goed en ook met professionele make-up!' Daar heb ik Hella van der Wijst, de presentatrice ontmoet, die net klaar was. Heel warm en hartelijk. De visagiste was erg aardig en vond het ook slim om me lekker te laten opmaken. Dat geeft dan net weer

een beetje extra zelfvertrouwen. Zeker toen ik het resultaat zag! Ze had namelijk eerst één helft van mijn gezicht gedaan om het verschil te laten zien. Aan de rechterkant had ik nog de kringen van twee slapeloze nachten en de zenuwenblos, links was het gewoon fris en fruitig, heel natuurlijk.

Daarna heb ik de rest van de crew ontmoet; regisseur, cameraman en geluidsman. Samen met Hella en Sanne, de redacteur, waren we dus met z'n zessen. Nog een kop koffie; niet voor mij. Behalve dat ik geen koffie lust, was het me ook niet gelukt die naar binnen te krijgen. Met moeite heb ik dan nog mijn boterham gegeten. En toen op pad. Ik had aangegeven dat ik graag ik in een wijds, waterrijk gebied wilde wandelen, ik heb niet zoveel met bossen. Dus gingen we naar Muiden. Ik reed

zelf, wat me iets anders gaf om op te focussen. Al met al gingen we pas na 11 uur aan de slag. Wel heel raar om die camera op je gericht te hebben. En door voorbijgangers

bekeken te worden, want dat valt natuurlijk wel op. In het begin was ik echt hypernervus. Het duurde even voor dat we begonnen en op een gegeven moment had ik echt even de gedachte *'schiet op, anders ben ik bang dat ik zo in de auto stap en wegrij...'* Maar de manier waarop Hella de vragen stelt was zo oprecht en eerlijk dat het al heel snel een ontspannen gesprek werd. We zijn om het Muider slot

heen gelopen, door de weilanden de dijk op langs het Markermeer. Af en toe moest er een stukje over. Een enkele keer heb ik aangegeven ergens niet op in te willen gaan, wat gelukkig ook zonder problemen gerespecteerd werd. Er werd niet geprobeerd om via een omweg een antwoord uit te lokken. Dat was wel heel fijn. Het was ook prettig dat we niemand tegenkwamen. Pas op de terugweg.

Op de dijk, uitkijkend over het Markermeer, hebben we een meegebrachte lunch gegeten. Het was ook prachtig Hollands weer; prachtige wolkenluchten met toch veel zon en een heerlijke temperatuur. Niet zo heet als de periode daarvoor. Na het wandeldeel zijn we teruggegaan richting Muiden. Want voor het tweede deel van de dag hadden ze een Lemsteraak gehuurd van ruim 15 meter! Ik heb een aantal jaren geleden een tamelijk drastische draai aan mijn leven gegeven door te gaan zeilen, waardoor ik uiteindelijk de liefde van mijn leven heb ontmoet. Dat vond het KRO team zo leuk, dat ze ook een deel op een zeilschip wilden draaien. Met die aak zijn we toen nog het water opgegaan. En het was toch prachtig zeilweer, heerlijk! Ook heb ik nog aan het roer gestaan, wat ook erg leuk was, want ik had nog niet eerder op een traditioneel zeilschip gevaren.

Al met al is het me enorm meegevallen. Nu zijn er nog steeds zenuwen, maar die zijn voor de uitzending. Op 23 augustus komen ze weer naar ons toe, om het gemonteerde programma te laten zien én de voice over teksten die dan nog ingesproken moeten worden. Die mag ik ook bekijken en, indien nodig, aanpassen. En dan wachten op de uitzending. Ik mag direct het spits afbijten van het nieuwe seizoen, op vrijdag 10 september om 18.25 uur op Nederland 2. De herhaling is op zondag om 9.10 uur.

Tot die tijd wacht ik in spanning af...

Oproep

Veel van de aanvragen, zo niet allemaal, die we krijgen van de verschillende media, gaan over een interview met een volwassene met AOS*. Nu vragen wij, als bestuur, ons af of er misschien ouders zijn die hún verhaal willen vertellen. Indien gewenst en mogelijk anoniem. Dan kunnen we redacties gaan benaderen van tijdschriften zoals J/M - Ouders van Nu - Wij Jonge Ouders - Viva Mama en deze mogelijkheid aanbieden.

Het lijkt ons zo mooi wanneer ouders van een dochter met AOS* aan het woord komen. Ben je het daarmee eens en willen jullie je verhaal vertellen? Neem dan contact op met het bestuur via bestuur@aisnederland.nl.

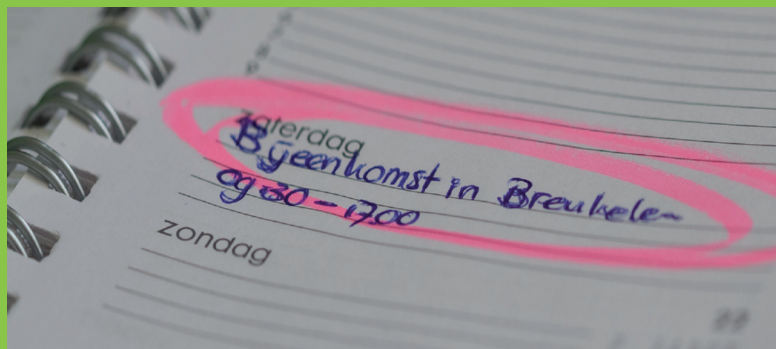
Struik

In onze tuin staat een bijzondere struik, een Spirea. Toen we 'm een paar jaar geleden kochten was hij afgeprijsd. Later bleek waarom. In de zomer komen er mooie bloemschermen in met kleine witte bloempjes. Maar af en toe zitten er roze bloempjes tussendoor.

“Een spelinkje der natuur”, denk ik dan. Dat waren ook de woorden van de gynecoloog die mij lang geleden – ik was toen 15 jaar- uitlegde dat ik geboren was zonder baarmoeder en eierstokken. Verder was hij niet erg mededeelzaam. Ik moest er maar mee leren leven en er rekening mee houden dat het wel eens lastig kon zijn om later een vriendje te krijgen. Dat laatste viel gelukkig mee. Na vier jaar stond het vriendje al voor mijn neus en is daarna niet meer weggegaan. Over het bestaan van zoiets merkwaardigs als gonaden in mijn buik wist ik niets en ook het verhaal over xy-chromosomen was mij onbekend. Dat ontdekte ik allemaal veel later pas. Achteraf ben ik daar niet zo rouwig om. Wat niet weet, wat niet deert, hoewel dat natuurlijk niet altijd zo is. Maar dat “spelinkje der natuur” zoemt na al die jaren nog steeds rond in mijn hoofd. Het klinkt eigenlijk als iets heel kleins en onschuldigs en misschien is het dat ook wel.

Elk jaar, als hij bloeit, voel ik mij een beetje verwant met die struik in mijn tuin. De bloemen doen mij denken aan beschuit met muisjes. Roze en wit: een meisje!

Iza

Belangrijke data

10 september	Juliette in 'De Wandeling' (KRO), 18.25 uur
30 september	CG-raad: 'Eenzaamheid'
09 oktober	Landelijke najaarsbijeenkomst
08-10 oktober	Het vrouwenweekend
27 november	Regionale bijeenkomst in Overijssel
28 november	Regionale bijeenkomst in Noord-Holland